

Forhold. De beviser ikke, at Majsen er solgt til 8 Mill. Kr. under Dagsprisen. Dertil kommer, at Paastanden om, at Centralkontoret som Eneindkøber eller som største Indkøber skulde have gavnet Landet ved særlig fordelagtige Køb, svæver i Luften. Det er ogsaa en Kendsgerning, som jeg for øvrigt ikke skal komme nærmere ind paa, hvis ikke det ærede Medlem igen giver Anledning dertil, at Centralkontoret Gang paa Gang har foretaget sine Køb paa de dyreste Tidspunkter. Jeg skal blot minde om det første egentlige Køb, der fandt Sted i Juli 1919, hvor man indkøbte $\frac{1}{2}$ Mill. Tdr. Majs. Havde man ventet ca. 14 Dage med at købe, kunde man have sparet ca. 2 Mill. Kr. Af det ærede Medlems Udtalelser i Lørdags erfarer vi jo, at Centralkontoret ved de sidste Salg i Sommer led et Tab paa 6—7 Mill. Kr., og af den Majs, Kontoret havde indkøbt til 42—43 Kr. pr. 100 kg, blev 3 Skibsladninger solgt til Udlandet til en Pris af 34—35 Kr. pr. 100 kg, altsaa med et Tab af ca. 8 Kr. pr. Td. Ligesom Centralkontoret Gang paa Gang har købt paa de dyreste Tidspunkter, har det solgt paa de billigste Tidspunkter. Jeg forstaar derfor ikke, at det ærede Medlem stadig ønsker at drage disse Centralkontorets Forretninger ind i Debatten, da det ærede Medlem jo ønsker dette Kontor alt muligt godt.

Jeg har tidligere nævnt Foderstofferne og nævnt, hvorledes Centralkontoret sidste Foraar maatte sælge sine Foderstoffer langt under Indkøbsprisen, fordi man ikke kunde opnaa højere Pris her hjemme, idet de private Importører kunde konkurrere med Centralkontoret og kunde sælge deres Varer billigere, end dette havde faaet sine Varer hjem til. Det kunde gerne være, at Forholdet, hvis vi havde fortsat i Aar, havde stillet sig noget lignende, thi det er en Kendsgerning, at medens der f. Eks. for Bomuldsfrøkager i Sæsonens Begyndelse forlangtes 60—70 Dollars pr. Ton, har Prisen i den sidste Tid været nede paa indtil 43 Dollars, og efter hvad vi tidligere har set, er der ikke Tvivl om, at Centralkontoret vilde komme til at sidde inde med adskillige af de dyre Foderstoffer. I hvert Fald peger de forskellige Majsindkøb i den Retning. Jeg kan udmærket godt forstaa, at de private Foderstofimportører ønsker at sikre sig mod Tab ved Centralindkøb, og det er vel tillige menneskeligt, at Andelsdirektørerne gerne vil have samme Sikkerhed under de vanskelige Handels-

forhold, men det ser mærkeligt ud, at det ærede Medlem Hr. Rode, som jævnlig eller stadig ønsker at tale Forbrugernes Sag, netop paa dette Omraade har sin Støtte særlig hos samtlige Importører. Det vidner ikke om, at man fra den Side er særlig stærkt imod at faa Centralindkøb, og der er jo neppe nogen, der er saa naiv at tro, at Importørerne ønsker Centralindkøb specielt for at tjene mindre, end de ellers kunde. Jeg tror det i alt Fald ikke. Det er min Tro, at Forbrugerne er bedst tjente med at have de private Importører, der handler paa egen Regning og Risiko, og ved Siden af den Import at have de store Andelsindkøbsforretninger, der, vel at mærke, naar de ledes paa rette Maade, nok skal være i Stand til at regulere Foderstofpriserne herhjemme. Jeg ønsker ikke udelukkende enten Privatimportører eller Andelsindkøbsforretninger. Jeg ved, vi har mange meget dygtige Privatimportører, som skal have Lov til til Gavn for sig selv og det danske Landbrug at handle paa eget Initiativ. Men vi har tillige de store Andelsindkøbsforretninger, som nok skal være i Stand til at bremse de private Importører, hvis de tager for stor Fortjeneste. Jeg ved jo nok, at det ærede Medlem Hr. Rode ønsker noget andet. Det ærede Medlem ønsker at bibeholde Centralkontoret, helst som en monopoliseret Institution, som en Statsforretning. Der er ikke en Statsforanstaltning, som det ærede Medlem jo ikke er Ynder af, og jeg er overbevist om, at det ærede Medlem vilde være glad den Dag, vi naaede ud i den rene Statssocialisme. Men det ærede Medlem vil gerne give det Udseende af, at det er det mindre Landbrug, som skulde have billigere Foderstoffer ad den Vej. Da der forrige Vinter var Tale om at sælge Majs fra Centralkontoret, var det mig, der holdt paa den billige Majspris af Hensyn til Flæskeproduktionen, og da var det det ærede Medlem Hr. Rode, der ønskede Majsen solgt til Dagspris, og at Pengene skulde indgaa i Statskassen. Vi har det ærede Medlems Indstilling derom. Jeg mærkede ikke den Gang nogen Kærlighed til det mindre Landbrug eller til Flæskeproduktionen, lige saa lidt som vi har mærket den Kærlighed igennem de Flæske-Maksimalprisforanstaltninger, som det ærede Medlem har staaet inde for igennem disse Aar.

Det har forbavset mig Gang paa Gang at se det ærede Medlem klynge sig til dette Centralindkøb. Jeg har derfor spurgt mig selv, hvad Grunden egentlig kunde